

Aida meg csak lebegett ott, szédelegve, bambán.

„Na jó, futok a konyhámba, megint ezerfele vagyok, romantikáztam, ahelyett, hogy a dolgomat gereblyéztem volna...” De azért még sokáig lebegett a tengeri trónterem közepén, és igazgatta éjlila hajkoronája hullámcsatját lassúdan, jobbra-balra százszor. Meg még egyszer!

„Hülye ez a Sün.

El vannak már a pasik is tévedve, de nagyon! Ó, a pocok! Hát tudom én?... Felőlem bekvártélyozhatott volna a pincébe, ha akar. Még hogy az övé volnék. Még hogy örök hűséget fogadtam volna!... Különben is, azt a szót, hogy »örök«, törölje ki a szótárából, tisztelt Igazmondó. Hol élünk? Hasgat a derridám az ilyen fals dolgoktól. Micsoda pontatlanság! Szegény öreg Süni.

Emlékeztetnem kellett volna a korára...

Más kérdés, hogy ezek a régi szép dolgok, az udvarlás, gyerekkor, beszélgetések, azért bájosak. Izé. Hát pontosan az, hogy nem bájosak! Kacag a pók, kacag a vén tengeri disznaja! Miféle Hét Dombon? Csak két domb van. Az is az enyém. Na jó, van mondjuk összevissza négy dombom. De nem hét!

Mit akarsz?

Nem is füves volt az, hanem szivacsos.

És nem is kóboroltam, hanem száguldoztam!

És nem is veled. Vagy – mégis, veled?

Szűzanyám! Borítsunk fátylat rá.

Ki a bánat hiszi, hogy a férfi bomlástermék? Csak hát a halottak általában férfiak szoktak lenni. Mi nők meg mindig élők, viszont anonimak vagyunk. Ez bennünk a kedves. Nektek az úgymintedegy. Mindig, aki mondja. Felesége van. Mit kujtorog akkor?”

Kérdezte – vajh kitől? – a szépséges Aida, utána aszt’ lement a pincébe, hogy enni adjon a szerelmes csigáknak, de ott is maradt köztük most már. Férjet is választott magának közülük, s hamarosan úgy elfelejtette a csélcsep Igazmondó Sünt, mintha nem is lett volna. Ha pedig el nem felejtette volna... az én mesém is tovább tartott volna.

Vörös István

A 3 ELÉGIÁJA

Hol vannak Isten lehetőségeinek határai? Nem az országhatárnál, hanem a városénál. Nem a ház kapujánál, hanem a szobaajtónál. Nem a láthatónál, hanem a tapintatónál. Nem a víz alatt, hanem a víz felszínén.

Kék buszra száll, de az ellenőr
a határon leszállítja. A kapu
tárva-nyitva, de a szobaajtót
becsukták előtte. Aztán valaki
jön, bezárja a lépcsőházat,
a szobát viszont nyitva
hagyja, tévét néz. Elalszik,
és arra ébred, hogy görcsösen
markolja a fotel karfáját. A bőrén
ott marad a kárpit mintája.
Aztán valaki elmegy, kint
esik, gumicsizmában vág át
a tócsákon.

Van tehát valaki és van ő.
Mint a tojás sárgája és
fehérje. Hol vannak a
lehetőségeik korlátai?
És mért vannak ketten?
Azért, mert hárman vannak.
A gumicsizma üres tojás-
héjra lép. A tojáshéj megroppan,
de nem semmisül meg, szét-
töredezik, de a darabok ugyan-
olyanok. És kagylóhéjak és
csigaházak csatlakoznak
hozzájuk. Meg fehér, erdei
csont. Kiégetett mézszkő.
Vízbe dobják, füstöl és
ropog. Valaki jár a vízen,
valaki fehér krétával
ír az éjszakai égre, de nem
fog a kréta.

A pálinka verejtek
a homlokán. A bor az ereiben
kering. A sör a nevetése.
De mi a kóla? Talán
horkolás?

Hol vannak Isten lehetőségeinek
határai? Abban, hogy nem
egy, és akarata széttöredezik,

mint a megbontott hegy
köve? Hová hordják
a fehér márványt? Belezárva
egy csiga, egy kagyló,
egy csont. Valaki megláthatná
őket, ha nem lenne olyan
vastag körülöttük a kő.

Az ember majd kettévágja
és simára csiszolja. Az
egyik láthatóvá lesz,
a második felismerhetetlen,
a harmadik kívül esik
a forma határán. A faragott
kő körül a föld csupa por.

A táguló világegyetemet,
mint egy labdát a párdúc,
szájában tartja a semmi.
Isten szájához az ember
drótjaival odavarrta
magát.

Kun Árpád

PHILÉMÓN ÉS BAUKISZ

„Hogy aludtál, kedves Baukiszom?”
„Szemembe világított a hold, és
csíptek a szúnyogok. Tündöklő
fény csapott ki a tisztaszobából,
ahol a vándorok alszanak,
s vihar járt a kemencesut körül.”
„Ilyen hangosan horkoltam volna?”
„E zaj nélkül olyan lennék,
mint a tengerparti halász,
akinek fülében örökös a hullámverés,
a szárazföld belsejében alva
felriad a néma csillagokra,
s csak forgolódik azután.”
„Így is forgolódtál.” „Forgolódtam.